

Anstalten nemlig i adskillige Tilfælde faa mindre Indtægt end paaregnet ved Opgørelsen, saafremt man ved Beregningen af Aktivet kun fradrager Driftstillægget.

Til § 3.

Der er i denne Paragraf sat to Grænser; den ene er sat saaledes, at naar den er naaet, idet Reserverfonden fra forrige Opgørelse udgør 24 pCt. af Summen af Passiv og Aktiv fra den foreliggende Opgørelse, da skal hele Overskuddet uddeles som Bonus. Ingen forsikringskyndig kan være i Tvivl om, at dette kan gøres med fuld Sikkerhed; der vil kun kunne indvendes, at Fordringen til Sikkerhed herved er stillet paa Spidsen; men dette er i alt Fald bedre end at fejle i den modsatte Retning; skulde det nemlig efter længere Tids Forløb vise sig, at Anstalten havde udviklet sig paa en Maade, som man ikke nu kan forudsæ, staar Lovgivningsmagten ganske frit, naar den efter fornøden Overvejelse vil trække Grænsen længere ned, hvorved hele Skalaen bliver forandret. Man kunde derimod ikke omvendt sætte Grænsen højere op uden at gaa de forsikredes Ret for nær.

Den anden Grænse er, at Reserverfonden skal overstige 5 pCt. af Passiv og Aktiv tilsammen, for at man kan begynde at uddele Bonus. Det maa her erindres, at det almindelige Sikkerhedstillæg er 5 pCt., og at man altsaa ved Oprettelsen af den ny Anstalt mente at kunne nøjes med et Tillæg af 5 pCt. af Forsikringens Kapitalværdi for at have Dækning mod mulige Tab; til yderligere Hjælp havde man ganske vist Forskellen mellem den daværende højere Rente og den tarismæssige; men om Varigheden af denne Forskel kunde man intet sikkert vide. Med et saadant Sikkerhedstillæg kunde der altsaa sluttes Forsikringskontrakter i ubegrænset Mængde, og mere var der ikke at løbe paa. Sammenlignet hermed vil man ganske anderledes være paa den sikre Side, naar man nu — som foreslaaet i § 3 — i Reserve kræver 5 pCt. ikke alene af Passivet (Kapitalværdien af Forsikringen), men tillige af Aktivet (Kapitalværdien af Premien) som Betingelse — ikke for at slutte nye Kontrakter, men kun for at kunne begynde paa en Afregning med de forsikrede. For øvrigt vil selve det lavere Grænsetal næppe komme til Anvendelse, idet man kun vil kunne naa ned hertil enten ved en, sammenlignet med de nuværende Forhold, ganske overordentlig stor Tilgang af nye Forsikringer eller derved, at Anstalten led saa betydelige Tab, at dens Reserverfond i kendelig Udstrækning maatte angribes. Skalaen,

hvorefter Uddelingen skal foregaa, naar Reserverfonden befinder sig imellem de nævnte Grænser, er tildels vilkaarlig; man har ved Fastsettelsen lagt Hovedvægten paa at faa en simpel og let anvendelig Regel.

Dersom man i et givet Øjeblik vil danne sig et Skøn over en passende Størrelse af Reserverfonden, kan det ske ved at anstille Undersøgelser over de Tab, som betydelige — men dog ikke helt urimelige — Forandringer i Dødelighed og Rentefod vilde føre med sig, og det vil i Virkeligheden være en meget god Maade at anvende; kun egner den sig ikke til derpaa at bygge nogen Lovbestemmelse. Skal en saadan gives, maa den bygges paa et eller flere af de Hovedtal, som fremgaa af en Opgørelse. Det kunde ligge nær at benytte den fornødne Formue som Maalestof, og hvis man var sikker paa, at Forsikringsbestanden ikke væsentlig forandrede Karakter, kunde det ogsaa uden Ulempe lade sig gøre. Men Karakteren af Forsikringsbestanden kan netop forandre sig stærkt f. Eks. ved en meget forøget Tilgang af nye Forsikringer; derved vil Passiv og Aktiv vokse stærkt, og det er netop de mulige Fejl paa disse to Størrelser, som skulle kunne dækkes af Reserverfonden; men samtidig med, at Kravet til Reserverfonden saaledes er vokset, er den Størrelse, der skulde tjene til Maalestof, hvis man dertil benytter den fornødne Formue, ikke vokset kendelig, fordi Passiv og Aktiv kort efter en Forsikrings Tegning ere næsten lige store, saa at deres Forskel (den fornødne Formue) kun er lille. Man har derfor fundet det mere praktisk at bruge saavel Passiv som Aktiv som Maalestof.

Ved Bedømmelsen af Virkningerne af den i Paragraffen foreslaaede Regel til Bestemmelse af Bonusbeløbet maa det sluttelig erindres, at den een Gang tilstedevarende Reserverfond ikke bliver formindsket ved Uddelingen af Bonus; der er kun Tale om i mindre eller større Grad at indstrænke eventuelle Forøgelse af Reserverfonden.

Ved de foreslaaede Regler er Hensynet til Anstaltens — i sidste Linie altsaa Statens — Sikkerhed taget i fuldt ud tilstrækkelig Grad, uden at man er gaaet de forsikredes Interesser for nær. Anstaltens Status er paa Grund af den allerede tilstedevarende Reserverfond saa god, at der selv med al Forsigtighed er Udsigt for de forsikrede til at faa Bonus, som fuldt ud kan maale sig med Udsigterne til Bonus i de private Selskaber.

Bestemmelserne i §§ 2 og 3, anvendte paa Bonusperioden 1891—95, give følgende Resultater: